

TRES ARTICLES DE BA JIN (LI PEI KAN) SOBRE ELS PROBLEMES DE L'ANARQUISME I LA REVOLUCIÓ XINESA

Vera Z

19/07/2008

www.alasbarricadas.org

Traducció al castellà de José Antonio Gutiérrez Danton

Extret de: anarkismo.net

Li Pei Kan (Ba Jin) al 1928

Els següents tres articles, disponibles per primera vegada en castellà, han estat escrits a la dècada dels '20, moment històric que va ser testimoni de l'auge i declivi del moviment anarquista xinès. Aquests, van ser escrits per Li Pei Kan (Xengdu, 1904 – Xangai, 2005), més conegut pel seu pseudònim Ba Jin. L'autor, figura de la literatura xinesa del segle XX, és més conegut per la seva obra com a literat que per la seva obra com a militant anarquista*. Creiem important la seva reproducció perquè en ell s'hi aprecia el trànsit, en el transcurs del procés revolucionari xinès, del còndid idealisme que reposa tan sols en la força d'ela "Idea", al pensament crític de l'anarquisme revolucionari que extreu lliçons de la pràctica (del fracàs en aquest cas).

En l'últim article, datat al 1927, podem apreciar una evolució crítica que ressalta la necessitat de plantejar-se els problemes pràctics de la revolució: Hi ha bases objectives pel comunisme anarquista? Com crear-les, aleshores, de forma coherent amb els principis i pràctiques llibertàries? Quin rol han de jugar els anarquistes en una lluita en la qual són un factor minoritari? Com construir un programa revolucionari dels anarquistes que tingui relació amb les necessitats i aspiracions concretes del poble i no sols amb qüestions d'ordre filosòfic? En quant a moviment minoritari, quin rol podien jugar els anarquistes en la unitat de les forces revolucionàries per aconseguir els objectius comuns, sense necessitat de sepultar les diferències? Com establir una política d'aliances correcta? És de destacar que cap aquest moment, molts anarquistes xinesos havien decidit unir-se al Kuomintang o al Partit Comunista Xinès, davant la incapacitat del moviment anarquista xinès d'aleshores de donar resposta a moltes de les qüestions pràctiques que sorgien en la lluita revolucionària.

Creiem que en la literatura d'aquests tres articles trobem molts elements valuosos pel present que permeten entendre la necessitat de convertir a l'anarquisme en programa revolucionari, que es plantegi decididament les dificultats que plantegen la construcció d'una nova societat, així com la llarga batalla per conquerir-la. Però que a més rebutgi el sectarisme que ens aïlla, al dogmatisme que ens impedeix veure els problemes actuals i a l'idealisme que ens allunya de la realitat, trilogia destructiva, desafortunadament, molt prevalent en els cercles anarquistes i de l'esquerra revolucionària en general. Els lectors podran treure les seves pròpies conclusions de la lectura dels articles.

Vull agrair, abans que res a Robert Graham, per tenir l'amabilitat de facilitar-nos les

versions completes, que reproduïm aquí, dels articles de Ba Jin. Aquests havien estat publicats originalment, en versions resumides, en la seva excel·lent antologia en llengua anglesa "Anarchism: A Documentary History of Libertarian Ideas" Vol. 1 (publicat per Black Rose Books, Canadà, 2005), la qual presenta una fascinant col·lecció de documents de l'anarquisme internacional fins a 1939, amb alguns documents de rebels i revolucionaris pre-anarquistes de gran interès. Em permeto dir que aquesta excel·lent antologia representa una valuosa contribució pels qui estudien els moviments populars i el desenvolupament històric de les idees revolucionàries. Alguns documents publicats eren, fins aleshores, pràcticament impossibles d'aconseguir, tot i la seva importància i transcendència en un determinat moment històric. Seria quelcom excel·lent poder comptar, algun dia, amb una versió d'aquesta antologia disponible en llengua castellana.

També vull reconèixer a l'estudiant Shuping Wan, de la Universitat de Montgomery, per les seves traduccions del xinès a l'anglès que em permeteren realitzar les traduccions al castellà, i a Andrew Flood per la contextualització històrica que va escriure dels articles, les quals ajudaran al lector a entendre millor el contingut d'aquests articles.

José Antonio Gutiérrez D. (Traductor)
18 de juliol de 2008

*Per més detalls sobre la vida de Ba Jin es pot revisar un article publicat en anglès per Joe Black http://www.anarkismo.net/newswire.php?story_id=1526 o un article originalment aparegut a Le Monde Libertarie i traduït per l'òrgan de la Federació Anarquista Ibèrica "Tierra y Libertad", el qual també hem reproduït en aquest portal http://www.anarkismo.net/newswire.php?story_id=4157

Una introducció a l'anarquisme al llindar de la revolució xinesa

De no ser per uns quants esdeveniments, tals com la Llarga Marxa i la Comuna de Xangai, el desenvolupament de la revolució xinesa és relativament ignorat per l'esquerra a occident, principalment si es compara amb el coneixement que es té de revolucions com la russa de 1917, l'espanyola de 1936 o inclús els esdeveniments de París al Maig de 1968. Aquells sectors de l'esquerra influenciats pel Maoisme o que es reclamen d'aquesta corrent, no han ajudat en aquest sentit. La seva versió de la història ha tendit a centrar-se simplement en esdeveniments que ressalten el rol d'un sol home i bolquen tot un segle d'història revolucionària cap a aquells esdeveniments rellevants a ell.

L'anarquisme va jugar un rol central en el desenvolupament del moviment revolucionari a Xina. Per un extens període, fins una data tan tardana com 1925, la majoria de l'ala radical del moviment revolucionari era més aviat anarquista que marxista. L'historiador Arif Dirlik diu que "No hi havia una 'esquerra marxista' a la qual referir-se a Xina sinó cap a 1920-1921... la majoria dels qui emergien com a líders del moviment comunista a Xina van passar per una etapa anarquista abans de fer-se marxistes". (1)

A la major part d'aquest període, el gruix del moviment revolucionari era de caràcter nacionalista i republicà. A finals de 1911, el règim dels X'ing col·lapsà, no tant per un moviment unificat entorn a un programa de canvi, sinó per la seva pròpia falta de

popularitat. El buit que aquest va deixar, inicialment va ser omplert pel republicà radical Sun Yat-sen, el qual va ser ràpidament reemplaçat per una figura militar reaccionària, Iuan Xih-k'ai, qui va canviar de bàndol al deixar de ser afavorit pels X'ing.

Durant les següents quatre dècades, Xina es dividiria en diferents regions. Pels 15 anys que van seguir, una multitud de cacics locals, als quals es fa menció com a 'cabdills', van lluitar entre sí i amb els nacionalistes pel poder. Quan el Partit Comunista va començar a emergir a la dècada de 1920 com a una força significativa, ho va fer gràcies a una exitosa aliança política i militar amb els nacionalistes, una aliança que va ser ofegada en sang al 1927.

Però a la dècada de 1910, la lliçó immediata que van extraure molts joves revolucionaris d'aquest caos va ser que la societat tradicional xinesa havia de ser activament desmantellada abans de que es pogués donar qualsevol progrés real. En aquests anys, un moviment intel·lectual revolucionari de "masses", el Moviment per la Nova Cultura, es va desenvolupar en aquest 5% de la societat xinesa que conformava la seva èlit. Aquest moviment, el qual també ha estat anomenat Moviment 4 de Maig, va ser bastant occidentalitzant en la seva lluita contra la tradició, a la vegada que rabiosament antiimperialista en relació amb la "humiliació de Xina" duta a terme per Occident i Japó. L'assaig de Ba Jin, "El Patriotisme i el camí cap a la felicitat dels xinesos" és una advertència sobre els efectes negatius de l'onada patriòtica desfermada pel Moviment 4 de Maig. Ell crida, en canvi, a abolir el govern, la propietat privada i l'Estat.

Aquest període també va ser testimoni dels inicis del moviment obrer organitzat a Xina. Liang Bingxian, una persona vinculada a la organització anarquista "Societat per l'Estudi del Socialisme" va publicar el primer diari obrer, "Treball", al 1918. Guangzhou (Cantó) era el centre d'aquest moviment en desenvolupament i els anarquistes de Guangzhou al 1918 van ajudar a organitzar el Sindicat de Treballadors de Salons de Tè de Guangzhou, el qual comptava amb 11.000 membres. Cap al 1921, els anarquistes de Guangzhou havien organitzat almenys 40 sindicats, i gent com el germà del prominent anarquista Xifu o Liu Xixin eren dirigents obrers (2). Aquest és el context en el qual Ba Jin escriu "Com construir una societat de llibertat i igualtat genuïnes", en el qual explica els conceptes bàsics de l'anarquisme als seus "amics obrers".

A Xina, la Revolució Russa es va entendre inicialment com una revolució anarquista, degut principalment a la falta d'una tradició revolucionària marxista a Xina. "Treball", editat per anarquistes, va ser el primer diari que es va dedicar a discutir la revolució en profunditat, i ho van fer de tal forma que, segons Dirlik, es podia entendre com "una revolució en perfecta harmonia amb les aspiracions anarquistes" (3).

Xen Duxiu s'havia passat al marxisme i al 1921 convocava al Primer Congrés del Partit Comunista Xinès (PCX). Hi van assistir 13 delegats que representaven a uns 57 membres. Molts d'ells eren, de fet, anarquistes. La naturalesa laxa del partit en aquests moments es reflecteix en la incapacitat d'aquesta conferència, que va ser sostinguda a Xangai, per acordar un manifest, i encara més pel fet de que dos d'aquests delegats van acabar sent ministres del govern pro-japonès de Nanking durant la guerra (4).

El número de militants anarquistes va seguir creixent, fins i tot a començaments dels '20, i gràcies al Moviment 4 de Maig, es van formar societats anarquistes a Beijing, Xangai, Nanking, Tianjin, Guangzhou, Zhangzhou, Hankou, Xengdu i Xangxa, així com a França, Singapur, Filipines, San Francisco (EUA) i Vancouver (Canadà). Entre 1910 i 1928, es van formar 92 societats anarquistes, freqüentment, amb publicacions independents. El

punt màxim que es va assolir va ser en el període de 1922 a 1923 en el que aparegueren més de 70 publicacions anarquistes. Però el número de militants mai va ser tan gran, si el comparem amb la població: Xiao Xing va escriure a la revista mensual "Recolzament Mutu" al 1923 que estimava en varis milers el número d'anarquistes a Xina (5).

No obstant el seu prolongat període d'intensa activitat i el major número d'anarquistes en comparació a altres tendències, els anarquistes no van poder establir cap classe de coordinació nacional forta, ni tan sols a nivell regional, a excepció d'una o dues conferències i federacions petites. En part, això va ser degut a la repressió governamental, però el factor de major pes, va ser el fet de que els anarquistes xinesos no van tenir, en realitat, coherència organitzativa. I ja que l'anarquisme no els va entregar una solució organitzativa en moments en que la revolució es feia cada cop més intensa, molts dels anarquistes que van seguir actius, van acabar en un dels dos pols revolucionaris que creixien, el Kuomintang o el PCX.

Al 1922, per ordres de Moscou, el PCX es va unir al Kuomintang. Aquesta aliança va acabar en una massacre, però en l'immediat, li va permetre al PCX créixer de 195 membres al juliol de 1922 a 58.000 a la primavera de 1927, quan ja era, de lluny, la major força revolucionària d'esquerres. Al ser l'aliança exitosa, Xiang Kai-Xec, el líder del Kuomintang i del govern nacionalista revolucionari establert al 1923 que des de Guangzhou llançava una ofensiva militar contra els cabdills del centre i del nord de Xina, va poder reconèixer el poder creixent que tenia el PCX i va decidir aniquilar-lo. El 12 d'abril, Xiang Kai-Xec, aliat amb matons locals i amb policies del barri francès, va llançar un brutal atac a Xangai contra el PCX i en contra de les organitzacions obreres en general. Milers d'obrers i de militants del PCX van ser assassinats en combat o executats amb posterioritat, sent tan el moviment sindical com el PCX aixafats.

Al 1927, els anarquistes eren una força política més aviat esgotada a Xina. L'assaig de Ba Jin de 1927 "L'anarquisme i la Qüestió Pràctica", és, almenys parcialment, una resposta al fracàs de l'anarquisme xinès en entregar una alternativa al PCX. En ell, tracta de les limitacions dels qui confiaven en la propaganda abstracta, dient: "Si ens considerem revolucionaris, no hauríem de permetre'ns el luxe de la parauleria buida ni de donar-nos aires desinteressats. Hem d'abocar-nos al torrent revolucionari".

Andrew Flood
17 de juliol de 2008

Notes:

- 1- Anarchism in the Chinese Revolution, p2
- 2- Anarchism in the Chinese Revolution, p15
- 3- Anarchism in the Chinese Revolution, p178
- 4- Lucien Bianco, Stanford University Press, 1971, p54
- 5- Anarchism in the Chinese Revolution, p13

COM CONSTRUIR UNA SOCIETAT DE LLIBERTAT I IGUALTAT GENUÏNES (1921)

En aquests dies la “llibertat” i “igualtat” s’han convertit en les frases predilectes de certes persones. Si se’ls pregunta què vol dir llibertat, contestaran: “la llibertat correspon a la llibertat de paraula, premsa, associació i correspondència”. Si se’ls pregunta què vol dir igualtat, contestaran: “tot ciutadà és igual davant la llei, sense cap discriminació”. Però això no és ni genuïna llibertat ni igualtat. Si està amb desacord amb el que afirmo, li demano que escolti les meves paraules.

L’obstacle per la llibertat del poble és el govern. Des del naixement del govern, el poble ha perdut la seva llibertat completament, i són controlats per aquest. Volem l’amor recíproc entre els germans i germanes de tot el món, però els governs ens forcen al patriotisme, a convertir-nos en soldats que assassinen als seus compatriotes del món. Fins i tot en la mateixa Xina aquesta situació és terrible, i els xinesos assassinen a altres xinesos. En aquests anys, a les províncies de Hunan, Xanxi i de Sixuan, corren rius de sang i els cadàvers s’amunteguen com a muntanyes. Semblant misèria atroç és precisament el benefici que hem rebut del govern.

Els capitalistes monopolitzen la propietat comú que pertany a tot el món, i els pobres perden els mitjans per la seva subsistència. Enlloc de castigar a aquests capitalistes, el govern els protegeix mitjançant les lleis. El poble, que manca de possessions, ha de recórrer al robatori amb la finalitat de poder sobreviure. En realitat, són forçats a això pels capitalistes, però el govern els anomena lladres, i els afusella. No és que justifiquem el robatori. Sinó que volem recuperar algunes de les nostres possessions confiscades. Per què mereixem nosaltres ser afusellats quan a aquells capitalistes que roben els béns comuns de tothom se’ls permet una vida còmoda? Si el poble no recorre al robatori, aleshores només li queda demanar almoïna. A vegades, el govern i els capitalistes demostren la seva benevolència, i entreguen al pobre una ínfima quantitat dels diners que han robat, i anomenen aquest acte amb el grandiloqüent terme de filantropia. I falsament ens acusen de gaudir més la mendicitat que el treball. Lectors! No volem treballar? Però la veritat és que no ens donen oportunitats de treball i després abusen de nosaltres. Aleshores, l’així anomenada llibertat i igualtat que hem mencionat, no té, com sembla, res a veure amb el poble! Això és una genuïna llibertat i igualtat? No ho crec. Què és, aleshores, la genuïna llibertat i igualtat? Crec que només l’anarquisme significa una genuïna llibertat i que el comunisme significa una genuïna igualtat. La única manera de construir una societat d’una genuïna llibertat i igualtat és la revolució social.

Què és l’anarquisme? L’anarquisme proposa que el govern i tots els seus organismes dependents siguin abolits, i que tots els mitjans de producció i els productes pertanyin al conjunt del poble. De cadascú segons les seves capacitats, a cadascú segons les seves necessitats. Que cadascú desenvolupi aquelles tasques que s’ajustin millor a les seves capacitats. Alguns seran doctors, alguns seran miners. Els treballs més pesats tindran menys hores de treball, mentre que els més fàcils tindran més hores. El menjar, la vestimenta i l’habitatge seran subministrats per certes institucions. Tots tindran igual educació, sense distincions. Un anarquista francès va dir “si tots treballessin dues hores diàries, les necessitats de tot el món es veurien cobertes”. Kropotkin també va dir: “Si tots treballessin quatre hores diàries, hi hauria de sobres per satisfer les necessitats de tota la societat”. Crec que ningú estaria indisposat a treballar tan poques hores.

Sense les lleis de la política hi haurà una genuïna llibertat; sense capitalistes, hi haurà una genuïna igualtat.

Amics meus treballadors! Per favor imaginin la llibertat i la igualtat en una societat sense els poders autoritaris! Volen tal societat? Si així ho volen, s'ha de lliurar la revolució social i derrocar als pèrfids polítics. La societat de la llibertat i igualtat aleshores només serà una realitat. Uneixin-se immediatament amb tots els seus amics! Si continuen tolerant els seus pesars, senzillament estaran permetent que els converteixin en carn per la picadora dels capitalistes! Creguin-me!

Li Pei Kan – Ba Jin

(a la revista mensual Semi, Núm. 17, 1 d'Abril de 1921)

EL PATRIOTISME I EL CAMÍ CAP A LA FELICITAT DELS XINESOS

(1921)

I.

Avui en dia veiem a Xina convertir-se en una societat en tenebres. Sota el pes d'aquesta obscuritat, alguns joves conscients proposen que la única manera per salvar a Xina d'aquesta situació miserable, és promoure el "patriotisme", prendre el "patriotisme" com l'únic camí cap a la felicitat pels xinesos. Pel mateix, la paraula "patriotisme" s'escolta per tot el país. Aquest és un fenomen terrible. Crec que el "patriotisme" és un obstacle a l'evolució humana. Com a membre de la humanitat la meva consciència em mou a rebutjar semblant fal·làcia i a oferir el meu propi suggeriment respecte el "camí cap a la felicitat dels xinesos". Les paraules que dic sorgeixen de la meva consciència. Crec que en un país tan gran com ho és la Xina, hi hauria d'haver ni que siguin alguns pocs amb la consciència per recolzar les meves idees.

II.

Què és el "patriotisme"? Tolstoi ens diu correctament que el patriotisme és "com una màquina de mort. El que practica és l'art de l'homicidi, el que discuteix és de quina manera assassinar. No té res a veure amb la vida real de les masses". Per sorprenent que soni, aquesta cita captura perfectament l'esperit del "patriotisme". A excepció d'alguns cabdills cruels i dels polítics, els éssers humans s'oposen i condemnen les guerres, i l'origen de les guerres, de fet, és el "patriotisme". Si els éssers humans s'estimessin i treballessin junts en pau, per què hi hauria guerres? El "patriotisme" va néixer en "l'Època de l'instint animal", quan l'Estat va néixer. L'Estat es caracteritza per l'egoisme i la hipocresia. Amb la finalitat de satisfer la seva passió animal, l'Estat força a la seva població a envair altres terres i morir. La victòria bèl·lica porta plaer als cabdills i als polítics, i el fracàs bèl·lic arranca la carn i la sang al poble que paga el preu d'aquest. Beneficia la guerra d'alguna manera al poble ras? Desafortunadament, el poble ras es troba en total desconeixement de que l'anomenat patriotisme és una arma amb la qual s'assassina als seus éssers estimats. El "patriotisme" és una monstruositat que assassina. Per exemple, a finals del segle XIX el govern alemany va promoure el sentiment patriòtic i va implementar la conscripció. Tots els adults, inclosos els intel·lectuals i sacerdots, havien de prestar el servei militar i així assassinar segons les ordres dels militaristes i polítics. Se'ls ordenava assassinar treballadors en vaga, inclús si eren els seus pares i germans. Quina desgràcia! Hi podria haver quelcom més cruel i salvatge que això?

III.

Crec que la promoció del patriotisme mai podrà significar la felicitat dels xinesos; en canvi, portarà més misèries. L'únic camí perquè els xinesos busquin la felicitat és l'abolició de les següents institucions:

I. GOVERN: El govern és la institució del poder autoritari. Protegeix a les lleis, ens assassina, ens priva dels mitjans de vida, ens insulta i ajuda al capitalisme a assassinar als pobres. Nosaltres, els éssers humans, vam néixer per ser lliures per naturalesa, però el govern ha creat moltes lleis amb les quals lligar-nos; estimem la pau, però el govern ens impulsa a la guerra; suposadament hauríem de practicar el recolzament mutu amb els nostres compatriotes de tot el món, però el govern ens força a competir. Tot el que fa el govern, contradiu la voluntat de la vasta majoria del poble. Però sobretot, el govern és la base del patriotisme. Si volem buscar la felicitat, la nostra prioritat ha de ser derrocar al govern.

II. PROPIETAT PRIVADA: La propietat privada és fruit del saqueig. La propietat originalment pertanyia a tots els éssers humans, però un número reduït de persones, mitjançant el seu poder i els seus coneixements, s'apropriaren de la propietat comú. Això va dur a que els més dèbils es veiessin sense sostre, i a que els més poderosos poguessin comprar la força de treball aliena. Ells gaudeixen del que produeixen els treballadors, mentre a aquests no els queda res. La propietat privada és la injustícia número ú en el món. A més, la propietat privada ha dut a la rivalitat, al robatori, al latrocini i a la degeneració moral. És la propietat privada la que ha mantingut al govern per tant de temps. Conseqüentment, l'abolició de la propietat privada farà més fàcil l'abolició del govern.

III. RELIGIÓ: La religió encadena el pensament humà i obstaculitza l'evolució humana. Mentre volem la recerca de la veritat, ella ens entrega supersticions; mentre volem el progrés, ella ens demana ser conservadors. Alguns sacerdots diuen: "Déu és omnipotent. Déu és la veritat, justícia, gentilesa, bellesa, poder i vitalitat, mentre que l'Home és la falsedat, la injustícia, la maldat, la lleïjor, la impotència i la mort; Déu és l'amo, l'Home un esclau. L'Home, per sí sol, no és capaç d'assolir la justícia, la veritat, la vida eterna, i ha de seguir les revelacions de Déu. Déu va crear el món, i els monarques amb els seus oficials representen a Déu i mereixen ser servits pel poble" (Això és el que Carles I d'Anglaterra ha anomenat el "dret diví dels monarques"). Aquesta és l'essència del cristianisme i es poden apreciar moltes similituds amb algunes de les religions més importants. El comentari de Bakunin: "Si Déu realment existís, seria necessari abolir-lo" és grandios. S'ha de fer-lo realitat.

IV.

Les institucions discutides són totes les nostres enemigues. Abans de prendre el rumb pel camí de la felicitat, és precís abolir-les. Després, distribuïrem la propietat, iniciarem les nostres associacions lliures, practicarem els principis del recolzament mutu, de cadascú segons la seva capacitat, a cadascú segons les seves necessitats, tots per a un i un per tots. No és aquesta una vida feliç? Però, hem de pagar un preu per poder obtenir aquesta felicitat. Quin és aquest preu? És la sang calenta de molta gent. Bakunin va dir: "Res en aquest món és més excitant i dóna més plaer que l'empresa revolucionària! Què

preferiries? Que la teva vida es basés en el teu sotmetiment al poder despòtic o arriscar valerosament la teva vida en una lluita sense quarter contra la tirania?” Que entusiasta i valerós! Espero que vostès amics s'uneixin a nosaltres i contribueixin amb la seva sang calenta a la més excitant i plena de plaer de les empreses revolucionàries! Marxem junts pel camí del a felicitat!

Ba Jin

(El Despertar del Poble, Núm. 1, 1 de Setembre, 1921)

L'ANARQUISME I LA QÜESTIÓ DE LA PRÀCTICA

(1927)

L'anarquisme és producte del moviment de masses, i mai pot divorciar-se de la pràctica. De fet, l'anarquisme no és un somni ociós transcendent en el temps. No podria haver nascut abans de la Revolució Industrial, ni haver-se desenvolupat abans de la Revolució Francesa. Molts xinesos sostenen que Lao Tzu i Xuang Tzu van ser els (primers) anarquistes de Xina. Però això és molt enganyós. El taoisme no comparteix res amb l'anarquisme modern. El temps de Lao Tzu i Xuang Tzu no podria haver produït les idees de l'anarquisme modern.

Penso que molts tenen una mala comprensió de la doctrina anarquista. És cert que els anarquistes s'oposen a la guerra, però al tipus de guerra a la qual els anarquistes s'oposen és a aquella que es deriva de la lluita pel poder entre cabdills i polítics. Nosaltres sí que recolzem la lluita dels oprimits contra els seus opressors, i la lluita del proletariat en contra de la burgesia, perquè és una lluita d'autodefensa i llibertària, a la qual Malatesta considerava “necessària i sagrada”. També recolzem la guerra de les colònies en contra dels seus Estats metropolitans i la guerra de les nacions dèbils en contra de les potències imperialistes, tot i que la finalitat de tals guerres sigui una mica diferent del nostre ideal. Alguns s'oposen a la lluita de classes, al qual, argumenten, és contrària a la felicitat del conjunt de la humanitat. Hi va haver un article a la Veu del Poble (Núm. 33), que reflectia aquest punt de vista. Els anarquistes, de cap manera, s'oposen a la lluita de classes, i de fet l'animen. L'anarquisme és l'ideal i la ideologia de la classe explotada... en la lluita de classes. Resulta enganyós, senzillament, proposar la recerca de la felicitat col·lectiva de al humanitat, quan la humanitat no és un conjunt harmònic, i està dividida des de fa temps en dues classes antagoniques. “L'anarquisme mai ha estat l'ideal de la classe dominant” (Kropotkin). “El veritable creador de l'anarquisme és la classe obrera revolucionària” (Alaiz).

Cap problema pràctic pot ser més important que aquell de la Revolució Xinesa. És el problema de com iniciar aquella revolució social que ocorre als nostres caps tot el temps. Som materialistes (destacats anarquistes com Kropotkin o Bakunin, van ser tots materialistes). Entenem que l'arribada a la revolució social no pot estar determinada per les nostres bones intencions. Es desprèn de l'evolució social i està determinada per les necessitats de la història. Dins dels límits permesos per les condicions materials, els esforços dels individus poden facilitar l'evolució social, però no és l'únic factor en l'evolució social. No concordo plenament amb el camarada Huiling. Jo sóc partidari del determinisme, que no és el mateix que fatalisme. El determinisme no nega les proves de la voluntat humana i reconeix que els humans no són una substància passiva. Tot i que no sigui controlat per l'ambient, aquest sí que limita els seus moviments. Les afirmacions de Huiling són irrellevants pels deterministes.

No hi ha contradicció entre revolució i evolució. Reclus va dir: “L’evolució i la revolució són un mateix fenomen en una seqüència d’accions: l’evolució opera abans de la revolució i es desenvolupa en la revolució”. L’anarquisme no pot ser realitzat en un període breu de temps. El seu èxit requereix l’acumulació fruit de la revolució i construcció ininterrompuda. Alaiz comentava: “La realització de l’anarquisme no ve de sobte. No hi ha manera de que puguem realitzar a cabdalitat l’ideal anàrquic d’un sol cop, i hem d’implementar-lo pas a pas”. És impossible per nosaltres realitzar cabdalment l’ideal anàrquic en les condicions actuals de Xina. El nostre ideal, l’ideal d’una societat futura, és correcte. No és una il·lusió, però la seva realització es veu limitada per les condicions materials. En altres paraules, la societat ideal no apareixerà de sobte com un miracle; ho farà gradualment. Tots els nostres esforços poden accelerar la seva arribada, però tot i així hi ha limitacions. Això pot no ser quelcom ideal com voldríem, però és la realitat. Si hi ha una revolució social a Xina, volem realitzar plenament la societat ideal de l’anarquisme; però, és possible practicar el principi de cadascú segons les seves capacitats i a cadascú segons les seves necessitats, quan l’economia xinesa està subdesenvolupada, i quan necessitats bàsiques i fins i tot l’aliment, depenen de les importacions de l’estranger? En tals condicions, hem de saber ser flexibles. Això no significa acceptar la derrota. Però hem de preparar-nos per quan la revolució vingui, i hem de permetre que els obrers desenvolupin la indústria per mitjans cooperatius. Fins i tot després de l’inici de la revolució, per nosaltres serà impossible assolir l’ideal social de l’anarquisme d’un sol esforç. Hem de caminar cap al nostre ideal pas a pas.

Aquesta només és una hipòtesis sobre la situació de Xina després de que ocorri la revolució social, però no podem saber realment si això succeirà en un futur proper. En primer lloc, les condicions materials a Xina no estan madures; en segon lloc, l’esquerda entre els anarquistes xinesos i les masses encara és massa gran. Alguns anarquistes només s’interessen en la propaganda de certs principis cap al poble, però mai es pregunten si la seva propaganda és accessible al poble i què és el que realment desitja el poble. Com podem inserir-nos en el moviment obrer sense conèixer les seves preocupacions immediates? Difícilment serà possible demanar-los dur a terme una revolució si els seus estómacs estan buits. És cert que la revolució social a Xina no ocorrerà en lo immediat, però hem de començar a preparar-nos i a facilitar la seva inauguració.

Xina ha entrat en l’era de la revolució. Molts dels moviments revolucionaris a Xina no són moviments del Partit Nacionalista (Kuomintang) sinó moviments del poble. Desenes de milers d’obriers estan en vaga i nombrosos joves lluiten als camps de batalla. Sota el terror blanc, són molts els que es dediquen a la revolució. No tenen el menor temor a la presó o a la mort. Hi ha qui diuen que aquests revolucionaris són manipulats per un número reduït de persones, que somnien amb riqueses i poder, que són la carn de canó dels nous cabdills, que són seguidors lleials dels Tres Principis del Poble (del Partit Nacionalista) i que volen instal·lar un govern burgès. Això és absolutament fals. És cert que hi ha diferències entre l’expedició del nord de l’Exèrcit Nacionalista i el moviment revolucionari de Xina, entre la guerra d’independència d’un país semi-colonial i els objectius anarquistes, però nosaltres els anarquistes no estem en oposició, sinó que simplement volem anar més lluny. Abans de que puguem abolir el capitalisme, no ens oposem, de cap manera, a cap classe de moviment antiimperialista. Detesto la Rússia Soviètica, però encara detesto més a les potències imperialistes; detesto el Partit Nacionalista, però encara detesto més als cabdills. La raó és senzilla. La Rússia Soviètica no és tan nociva com les potències imperialistes, i el Partit Nacionalista i els cabdills no són hienes de la mateixa camada. Certament, seria meravellós si poguéssim oferir

quelcom millor al poble. No és problema per a un acadèmic burgès el realitzar, amb aire desinteressat, parauleria buida en la oposició, però per a un revolucionari, això és un crim. “Perfecció o res” és la idea dels individualistes, no la idea de revolucionaris que lluiten pels interessos del poble, doncs tal idea no reflecteix les necessitats del poble. Si no hi ha manera de donar la felicitat “perfecta” al poble, com se li pot negar la oportunitat de gaudir una mica més de felicitat? Ha d’entendre’s que aquest moviment revolucionari no és monopoli d’un partit polític particular. Sense la participació i el recolzament del poble, com es poden derrotar els cabdills? Els anarquistes no juguem un rol influent en el moviment. Aquest va ser el nostre error. Si ens dediquem, simplement, a ser espectadors d’aquest moviment i a denigrar-lo, com si fos una mera lluita pel poder, o un enfrontament entre cabdills, i si descrivim al Partit Nacionalista i a Zhang Zoling (un cabdill manxú) com a hienes de la mateixa camada, aleshores, els conservadors dretans poden estar contents i donar-nos les gràcies!

Hauríem de saber que no tots els participants d’aquest moviment són membres lleials del Partit Nacionalista. Per exemple, creuen que la opinió d’un obrer en vaga pot ser la mateixa que la de Xiang Kai-Xek? Entenen els obrers cabdalment els Tres Principis del Poble? Algun cop han llegit el “Pla General per la Construcció de la Nació-Estat” de Sun Yat-Sen? Creuen que la opinió d’un estudiant que lluita al camp de batalla pot ser la mateixa opinió que la de Xiang Kai-Xek, el seu comandant en cap? Si prestem atenció a les qüestions pràctiques, ens adonarem de que les solucions reals són molt més complexes que els que ens imaginem. Un article publicat a la “Veü del Poble” fa onze anys pot il·lustrar molt bé aquest punt: “Hem après que els treballadors i els petits comerciants estan realment fastiguejats amb el govern de Yuan Sjikai i estan prestos a la revolució amb la finalitat de poder subsistir. Si se’ls pregunta pels mals del govern, freqüentment diran que els onerosos impostos els priven dels mitjans de subsistència i que els soldats els assetgen a les seves llars. Les seves preocupacions semblen poc rellevants en comparació amb els grans assumptes plantejats per certs líders i polítics, tals com la traïció a la república, dissolució del parlament, dictadura presidencial, violació de la Constitució”. Qui podria concordar amb qui digui que aquells “treballadors i petits comerciants” comparteixen la mateixa visió que “aquells líders i polítics”, que intenten conquerir el poder i la fortuna, establint una república? A més, si se’ls diu als obrers en vaga que Xiang Kai-Xek i Zhang Zoloing són dues hienes de la mateixa camada, no crec que entenguin què es vol dir. Les seves demandes es relacionen íntimament amb les seves preocupacions immediates. La política no és assumpte del seu interès, i Xiang Kai-Xek, així com el Partit Nacionalista, no són un tema del seu coneixement. Ells només estan familiaritzats amb certes consignes com “A baix els cabdills”, “A baix l’imperialisme”, “Recolzem al sindicat obrer”. Detesten al govern dels cabdills i voldrien derrocar-lo, perquè el govern clausura els sindicats, suprimeix al moviment obrer, ajuda als capitalistes i tracta als obrers com si fos una espina en la seva carn. Podem comprendre certament la seva reacció, perquè aquesta es relaciona directament amb les seves preocupacions immediates. En definitiva, no només hem de recordar els principis, sinó que també hem de prestar suficient atenció als problemes pràctics. Malatesta va dir que, al participar del moviment obrer, a vegades els anarquistes han de fer certes concessions en benefici dels interessos dels obrers, enlloc d’arengar-los per posar l’anarquisme en pràctica immediatament; han de recolzar vagues que demanin augments salarials o reducció de la jornada laboral. No se’ls pot criticar que obrin d’aquesta manera (hi ha qui sostenen que les vagues per millores salarials i reducció de la jornada laboral són quelcom molt moderat, ja que l’augment salarial porta a que els patrons augmentin els preus, el que no porta cap avantatge als obrers. En realitat, aquest no és el problema central. La victòria d’una vaga pot ser que no porti als obrers grans beneficis, però la organització obrera es veurà enfortida i les seves expectatives revolucionàries seran més

elevades. Sabem que les expectatives aplanen el camí a la revolució. Tota vaga victoriosa recorda als obrers que són el suficientment poderosos com per resistir als capitalistes. Amb l'augment de les expectatives i de la confiança en sí mateixos, eventualment s'aixecaran i faran la revolució. Aleshores, els sindicats amb prou experiència amb la lluita, seran forts i cohesionats per satisfer les necessitats de la revolució).

Si ens considerem revolucionaris, no hauríem de permetre'ns el luxe de la parauleria buida ni de donar-nos aires desinteressats. Hem d'abocar-nos al torrent revolucionari.

El famós anarquista Bakunin ha estat anomenat un "talentós de la rebel·lió". En la seva vida, es va unir a nombroses rebel·lions. Tot i que no totes aquestes rebel·lions van ser anarquistes, ell es va unir a ells de forma entusiasta. Enlloc de criticar el caràcter no anarquista d'aquestes rebel·lions, Bakunin es va convertir en un participant actiu, i va fer tot el que va poder per dur les idees anarquistes a la rebel·lió. La rebel·lió de Lió al 1871 n'és un bon exemple. Si volem ser revolucionaris, hem de seguir l'exemple de Bakunin i bolcar-nos al torrent revolucionari, i dur la marea revolucionària a l'oceà de l'anarquisme tan com ens sigui possible. Si suposem que la marea no arribarà molt lluny i ens dediquem a construir repeses per contenir-la, aleshores la marea ens desbordarà. Com a resultat, serem ofegats per la marea i ni tan sols una gota d'aigua arribarà a l'oceà anarquista. Crec que hauríem d'aprendre de Kropotkin. La seva actitud cap a la Revolució Russa va ser molt positiva.

En el procés revolucionari rus, els anarquistes van fer les seves contribucions al moviment revolucionari. Després de la victòria de la Revolució Russa, Lenin va ascendir al tron de Nicolàs i va començar a perseguir als anarquistes. Molts diran que els anarquistes van ser enganyats. De fet, van ser els anarquistes qui van dur a la Revolució Russa el gust de la revolució social, i la van convertir en un dels grans moviments de masses de la història. Els anarquistes van ser els primers en cridar consignes tals com "control obrer de les fàbriques", "control camperol de la terra", que es van estendre entre els obrers i camperols per després ser apropiades pels Bolxevics. Si en aquests moments els anarquistes haguessin actuat com a mers espectadors, la Revolució Russa hagués estat molt menys significativa i això no hagués estat beneficiós a l'interès dels anarquistes ni del poble!

És cert que existeix una gran distància entre els resultats de la Revolució i les expectatives dels revolucionaris, però no existeix cap raó per afirmar que la Rússia post-revolucionària és pitjor que la Rússia dels tsars. Només els reaccionaris podrien afirmar això. Si fem un estudi del moviment revolucionari en la història, descobrirem que en totes les revolucions sempre ha existit una gran distància entre els resultats i les expectatives. Durant les revolucions, el pensament popular sempre va ser més progressista que després d'aquestes. En la Revolució Francesa, el valent i ferotge poble va prendre les armes i es va llançar a l'atac de la Bastilla, les dones proletàries es van bolcar sobre Versalles per arrestar a Lluís XVI i el poble a tot el país es va fer amb garrots i pals per destruir municipalitats i presons... Quin va ser el resultat d'això? Podria dir-se que l'objectiu d'aquesta gent era establir un govern burgès? La consigna d'aquest moment era "Llibertat, Igualtat, Fraternitat". Aquesta consigna es va tornar realitat sota Napoleó o fins i tot sota l'actual govern parlamentari? Si es descobrissin les paraules "llibertat", "igualtat" i "fraternitat" escrites als murs d'una presó, o si es descobrís que encara queden alguns realistes a França, es podria atacar a la Revolució Francesa per haver quedat incompleta o maleir-la per tan merder per tan poca cosa? Sense la Revolució Francesa, encara podríem estar en una època extremadament terrible!

Però tornem a la discussió de la revolució a Xina. Les propostes del Partit Nacionalista són contradictòries amb les nostres, i en qüestió de principis, aquest partit és enemic nostre. És ben sabut que el Partit Nacionalista vol construir un bon govern, i que nosaltres volem derrocar tota classe de govern. Però, no tenim objeccions respecte a algunes de les seves causes, com el derrocament dels cabdills i de l'imperialisme, però volem seguir encara més endavant i rebutgem al govern del Partit Nacionalista i la seva construcció. (Ja fa molts anys, quan vaig posar la consigna de "confiança de les nacions dèbils per derrocar a tots els imperialismes" en la portada de la primera edició de Poble, alguns camarades a Wuxang i a Hunan van escriure cartes en contra d'aquesta consigna. Deien que la consigna era superficial. Abans d'abolir el capitalisme, em deien, el cridar a derrocar a l'imperialisme era preocupar-se de nimietats i despreocupar-se d'allò essencial. També deien que els anarquistes no havien d'acceptar la idea de que hi hagués nacions més dèbils que altres en la humanitat. Jo no concordo amb ells. No neguem l'existència de nacions dèbils de fet, però, aquestes nacions dèbils haurien de mantenir-se esclaves de les potències imperialistes fins que aconseguim la societat anarquista? No poden les colònies i semi-colònies aconseguir la seva independència sinó fins l'abolició del capitalisme?). La majoria de la gent només està d'acord amb el Partit Nacionalista en el que respecta a certes consignes, però està en desacord en moltes altres coses. De moment, el Partit Nacionalista és el líder del poble... si anem al poble, si ens aboquem al torrent revolucionari, i portem al poble a un objectiu major, aleshores el poble prendrà una distància natural del Partit Nacionalista i ens seguirà, amb la qual cosa es donarà major influència anarquista la moviment revolucionari, causant una profunda empremta anarquista en la ment popular. Si obrem d'aquesta manera, tot i que la societat anarquista no sigui plenament realitzada d'immediat, el poble avançarà en aquesta direcció (almenys en un sentit millor al de la situació actual). Si fem un esforç, sembrarem una llavor; si intentem construir una represa per contenir el caudal revolucionari, estem condemnats a ofegar-nos.

Actualment, la revolució a Xina ha anat més enllà dels objectius del Partit Nacionalista. Per exemple, els camperols s'alcen per derrocar als tirans locals i als terratinents perversos, associacions camperoles a tot arreu resisteixen contra els terratinents, i els obrers organitzen sindicats per resistir als capitalistes. Aquestes són notícies meravelloses. Quan vaig estar a Xangai, vaig llegir als diaris sobre la "violència" de la classe obrera a Wuhan. Comparteixo la preocupació d'aquell autor respecte la violència. Crec que si ens fem part del torrent revolucionari, serem capaços de crear consignes noves, tals com "autonomia camperola", "control camperol de la terra", "abolició dels capatassos". En moments de revolta i guerra, podem cremar les oficines executives d'un districte, o podem anar a ajudar als camperols a organitzar comunes que els permetin manejar els seus assumptes sense la intervenció del govern. Hem d'unir-nos, com a treballadors, al moviment sindical, pensar en les preocupacions dels nostres companys i crear noves consignes, tals com la reducció de les hores de treball, protecció pels mitjans de vida de l'obrer, i educació pels treballadors. Entre les coses importants de la Xina contemporània, la prioritat ha de ser la defensa del dret obrer a supervisar directament tots els equips de la fàbrica, suprimir als capatassos, i negociar amb la patronal mitjançant els sindicats. Sobre la consigna de que els obrers prenguin les fàbriques, crec que de moment això no és factible, tot i que haguem de promoure-la al seu degut moment. A la pràctica, les nostres consignes han de ser rellevants per les preocupacions immediates del poble.

Podem criticar els principis del Partit Nacionalista i del Partit Comunista, però no hem de denigrar-los. Hem de respectar la dignitat personal dels nostres adversaris. Per suposat

que cabdills bàrbars com Zhang Zoling, Zhang Zongshang, Wu Peifu, Sun Xuanfang són excepcions. Alguns camarades sostenen que hauríem de col·laborar amb el Partit Nacionalista, per exemple, respecte la qüestió de l'abolició dels cabdills. De fet, el nostre camarada rus Makhno (un general anarquista segons les paraules d'Osugi) va estar planejant venir a Xina i unir-se a l'exèrcit nacionalista per combatre a Zhang Zoling. En aquests moments, no sé amb certesa si estic o no d'acord amb ells. Probablement, serem incapaços de prendre una decisió mentre no estiguem llestos per això. Tot i així, hi ha qui sostenen que hauríem d'unir-nos al Partit Nacionalista, qüestió a la que m'oposo enèrgicament.

Per resumir, si ens aboquem al torrent revolucionari de Xina, tot i que no estiguem en condicions de construir la societat anarquista en un obrir i tancar d'ulls, apropiem el poble xinès a l'ideal anarquista, i portarem una major influència anarquista al moviment. Això, sens dubte, seria una actitud més positiva que ser espectadors despreocupats o fer crítiques indiscretes.

Ba Jin
(La Campana del Poble, 1927)

*Era conscient de que els meus coneixements sobre l'anarquisme eren massa pobres. Aquesta és la raó per la qual vaig decidir venir a França, lloc d'origen de l'anarquisme modern, per dedicar-me a estudiar l'anarquisme. Em sento com un desertor. Mentre el poble estava lluitant al camp de batalla per la revolució xinesa, jo sortia de Xina. Potser no hauria d'estar facultat per parlar! Amb aquest article pretenc animar a altres a que escriguin, ja que jo estic distant. Em sento culpable al respecte, però espero que, tot i que el meu dret de parlar pugui posar-se en dubte, els meus camarades sàpiguen trobar en aquest article quelcom que valgui la pena.